

Forfatter: Arrebo, Anders

Titel: Udrag fra Hexaëmeron. Anden Dag

Citation: Arrebo, Anders: "Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965", i Arrebo, Anders: *Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965*, udg. af VAGN LUNDGAARD SIMONSEN ; Jørgen Glahder , Munksgaard, 1965-83., s. 89. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-arrebo01val-shoot-idm140030267082640.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965

Der Maanen gaar i dantz med den Planete-skare.
Der tumler *Pegasus* oc *Æolus* hofverer,
Der under Hiort oc Hind i Løf-grøn-skof spadserer,
Der Fuglen op oc ned sig yndeligen svinger,
Oc i sin Løf-sal grøn, Liif-lysteligen klinger.
Slig bygnings sterke Thron kand *Solon* ej fuldskrifve,
Den viise *Salomon* sig maatt' oc ofvergifve:
Apelles den ej kand med Pensel contrafeje,
Ej Svarfvers konstig Haand, kand den med hiulet dreje:
Hvad vil jeg gjøre da? skal gaas blant Svane høris?
Fuld lidt formaar en Aa, naar dyben strand udtørris.
Skal jeg med furre-baad, *Ægæum* ofver-skriide,
Skal jeg Jern-moosen saa, med Hænder gennem bryde?
Jeg maa dog kort herom, som den U-myndig lalle,
Thi Barnet stamme maa, til det faar lært at tale:
Langt bedr' er noget sagt, sin Skaber god til Ære,
End alting slet fortaugd, oc plat hen, dum at være.
Men du, som Himlens Løb reger med minste Finger,
Du som det vilde Haf, som i en Flaske Tvinger,
Du, du som Jorden bred som Løfvet lader befve,
Ja du der Vinden haard indknytter i din nefve:
Min Siæl til dig opløft, forklar min Tank oc Sinde,
Den Himle-Nectar søød min Pen lad gennem rinde:
Det Amaltheiske Hoorn, af højden mig nedsende
Sin Viisdoms ringste Korn, Viisdommen mig tilvende:
Castalides fontainParnassi vedske søde,
Mig *Musa* ej formeen, lad den min Tunge bløde:
Min U-vandt danske Pen, med *Hermons* dug lad flyde
Du al min ringe Dict med Gunst oc Naade pryde.
Vel an i Jesu Nafn, igaar var jeg en Bunde,
Jeg i den dyngge plomp, søgt om som jeg bedst kunde;
Dog intet der befandt; der var ej Korn ej Kierne;
Der var ej Strand, om jeg der vilde fiske gierne;
Om jeg oc vilde vel Metaller-aaren bryde,
Den Aare var ej til, der var ej Guld at nyde.